

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

rád bych se vám svěřil s úvahami, které mě provázely při přípravě režie hry Milana Kundery *Jakub a jeho pán*. Taky trpíte pocitem, že jste na všechno podstatné přišli sami? Jak jinak, že? „...rozumem opuštění přicházíme na tento svět...“ Ovšem je nezbytně nutné být dětmi donekonečna kladoucími ruku na rozžhavená kamna v domnění, že nás nespálí, když tak krásně hřejou? Kdo by si nepřál být tak nějak od přírody vzdělaný, ale jak je to s naší upřímnou snahou přijímat cizí zkušenosti, číst, vzdělávat se, nechat si napovídat moudrými učiteli? Vždyť jak hodnotná jsou rozličná tajemství i zkušenosti dob dávno minulých! A kdo dnes s požitkem otevře starou knihu plnou prachu, aby se dozvěděl, že všechny jeho „úžasné“ osobní objevy jsou dávno patentovány?

Jsem člověk naštěstí divadelní, a proto rád a na bázi dobrých zkušeností cituju...! A v oněch citacích Sofokla, Ovidia, Shakespeara, Čechova, Kundery a dalších mám tu radostnou šanci rozehrát nejprve ve své bdělé fantazii a pak s kolegy herci na jevišti všechna ta dobrodružství, která člověku poskytuje jemu vrozená schopnost přemýšlení, zvažování i ona nádherná nutnost konečné osobní formulace, že je to právě tak a ne jinak. (Na rozdíl od některých politiků, kteří tak rádi ohýbají myšlenky dle toho, jak se jim to právě hodí, a materializují je pak do trapných konstatování, že jednou je to s těmi myšlenkami tak a jindy zase onak.) Ó, jak jsem tedy rád, když se setkám s něčím moudřejším, obsažnějším a lépe formulovaným, než čeho je schopná má stále více zakomplexovanější mysl. A jak rád se po zádech jiných, chytřejších šplhám k úvahám, které mi oni předpřipravili! Znáte tu pýchu, která vás bůhvíproč nějak znervózňuje, když znáte řešení nějakého problému a zdá se vám, že se jedná o váš objev? A pak listujete například *Nesmrtelnost* Milana Kundery a čtete: „*Politik závisí na žurnalistovi. Ale na kom závisí žurnalisté?*“ A čtete dále a souzníte s autorem této myšlenky ne v závislosti, že již dávno před vámi právě on ten problém zformuloval mnohem lépe, než jak byste toho byli schopni dnes vy, ale i s nadšením, že nejste sám, kdo takto uvažuje!

Rád bych zde uvedl jeden delší citát z *Nesmrtelnosti* Kunderovy, který se týká umění malířského, ovšem dá se klidně adaptovat na všechna ta lidská řemesla, kterým se uvkylo říkat umění.

„...Začal znovu skicovat do náčrtíku obrázy, které toužil namalovat. Uvědomil si však, že návrat je už nemožný. Když byl gymnazista, představoval si všechny malíře světa, jak jdou po stejné velké cestě; byla to královská cesta vedoucí od gotických malířů k velkým Italům renesance, a dále k Holanďanům, od nich k Delacroixovi, od Delacroixe k Manetovi, od Maneta k Monetovi, od Bonnarda (ach, jak měl rád Bonnard!) k Matissovi, od Cézanna k Picassovi. Malíři nešli po té cestě v houfu jako vojáci, ne, každý šel sám, ale přece to, co objevil jeden, sloužilo jako inspirace druhému a všichni věděli, že se prosekávají dopředu do neznáma, které bylo jejich společným cílem a všechny je spojovalo. A pak se najednou stalo, že cesta zmizela. Bylo to, jako když se probudíme z krásného snu; chvíli ještě hledáme blednoucí představu, než konečně pochopíme, že sny se nedají přivolat zpátky. Cesta zmizela, ale v duši malířů přesto zůstala v podobě neuhasitelné touhy „jít vpřed“. Ale kde je „vpřed“, když už není cesta? V kterém směru hledat ztracené „vpřed“? A tak se touha jít vpřed stala neurozoum malířů; utíkali každý na jinou stranu a přitom se ustavičně křížovali jako dav, který chodí sem a tam po stejném náměstí. Chtěli se odlišit jeden od druhého a každý z nich znovu objevoval jiný objevený objev. Naštěstí se brzy našli lidé (nebyli to malíři, nýbrž obchodníci a organizátoři výstav s jejich agenty a publicistickými poradci), kteří vtiskli rád tomu nepořádku a určovali, který objev je třeba v tom kterém roce znovu objevit. To znovuzavedení pořádku velice zvýšilo prodej současných obrazů. Kupovali je teď do svých salonů ti stejní boháčci, kteří se ještě před deseti lety posmívali Picassovi a Dalímu, za což je Rubens vášnivě nenáviděl. Teď se boháčci rozhodli, že budou moderní, a Rubens si oddechl, že není malířem.“

Jednou navštívil v New Yorku Muzeum moderního umění. V prvním poschodí byli Matisse, Braque, Picasso, Miró, Dalí, Ernst a on byl šťasten. Tahy štětcem na plátno vyjadřovaly divoký požitek. Skutečnost byla nádherně znásilňována jako žena faunem, anebo se utkávala s malířem jako býk s toreadorem. Ale když vystoupil do vyššího poschodí s obrazy z nejsoučasnější doby, octl se na poušti; nikde neviděl stopu po veselém tahu štětce na plátně; nikde stopu po požitku; zmizeli býk i toreador; obrazy ze sebe vypudily skutečnost anebo ji napodobovaly s cynickou a bezduchou doslovností. Mezi dvěma poschodími tekla řeka Léhého, řeka smrti a zapomnění. Tehdy si řekl, že jeho zřeknutí se malířství mělo možná hlubší smysl než nedostatek nadání či tvrdostjivosti: na ciferníku evropského malířství odbila půlnoc.“

Jen dodávám, že i já byl jednou v New Yorku v onom Muzeu moderního umění a po zhlédnutí některých uměleckých „exponátů“ jsem si musel, ačkoliv to není mým zvykem, dát velkého panáka. (Mám na to svědky.) Tedy, jaká radost připravovat hru *Jakub a jeho pán* takového autora, jakým je Milan Kundera, který zásadním způsobem utvářel váš osobní pohled na svět, autora, se kterým toho tolik podstatného vědomě i nevědomě sdílel!

Na shledanou v Městském divadle Brno se s vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

LISTOPAD
2012

CENA 15,- Kč

DOKOŘÁN

Robin Hawdon

Dokonalá svatba

Režie: Stanislav Slovák

Milan Němec
a Hana Holišová

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

22. a 23. LISTOPADU 2012

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Vítězslav Nezval Morava

Morava zájezdní hostinec
U zeleného stromu
Bubínky trubka a štěbenec
Potulní rytíři vracejí se domů

Košile visí na stromě
Impresionista měkké barvy míchá
Ve stínu rozkvetlé jabloně
Morava ovečka tichá

„Všechno je povoleno,
ale ne všechno prospívá.“
Slova apoštola Pavla, jedné
z nejdůležitějších biblických postav,
podle tradice je autorem
14 listů Nového zákona.

MILAN KUNDERA

JAKUB A JEHO PÁN

MOUDRÁ KOMEDIE

POCTA DENISI DIDEROTVI REŽIE STANISLAV MOŠA

Foto: je|Kratochvíl a Tino Kratochvíl

27. a 28. ŘÍJNA 2012

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

PETR GAZDÍK

Ptát se tě, jak ses dostal k divadlu, je naprostý nesmysl, divadlo, zvláště to naše na Lidické, je osudem tvé rodiny již po generaci. Jak často ses chodil dívat na inscenace, v kterých excelovala půvabná dáma Jana Gazdíková, tvoje maminka?

V podstatě skoro pořád. Viděl jsem myslím všechny inscenace, a navíc většinu mamince tzv. „načítal“, když se učila text, tím pádem jsem je nejen viděl, ale navíc všechny uměl z paměti. Byla to pro mě vlastně druhá škola. Často jsem byl taky na zkouškách a třeba pohádku *Krakonošova zahrádka* jsem viděl možná 80x. Od čtyř let jsem pak taky, asi až do třinácti, kontinuálně hrál různé dětské role.

Napadlo tě jako chlapce, že bys svůj osud od divadla oddělil a věnoval se jinému zaměstnání, nebo ti bylo jasné už od školních let, že jiné cesty není?

Nene, myslel jsem, že budu horskou službou, detektivem, porodníkem... Nakonec jsem šel ale na konzervatoř a byl jsem rád, že jsem se na odvolání pro „mimořádný talent“ dostal – můj kádrový profil totiž tehdy nebyl nic moc...

Která byla tvoje opravdu první velká role na prknech našeho divadla a byl jsi spokojen s tím, jak ses s ní vyrovnal?

Jako o asi první profesionální roli můžu hovořit o *Essexovi v Alžbětě Anglické*. Musím přiznat, že tehdy jsem si byl sebou dost mladistvě jistý, a tedy i spokojený. Nedávno jsem *Alžbětu* viděl po letech v České televizi a mohu snad říci, že vcelku oprávněně...

Máš nějaký systém, jak pracovat na své popularizaci, protože jak vím, velmi dobře ses umístil ve Zlatém slavíku a dokonce jsi dlouho hostoval ve vídeňské verzi *Jesus Christ Superstar* a nyní ještě hostuješ v pražské verzi *Bídníků*?

Nemám. Nedomnívám se, že bych byl nějak zvláště populární a ani na tom nijak nepracuji. ***Muzikál po listopadu 89 vtrhl na jeviště českých divadel, kde byla ta přelomová hranice, kdy muzikál začal vytlačovat operetu? Která inscenace byla rozhodující?***

Myslím, že takovou nejvíce přelomovou inscenací u nás byli originální *Bídníci* v Divadle na Vinohradech. Nemyslím si však, že muzi-

kál přišel, aby vytlačil operetu. Muzikál, jak ho známe dnes, je vlastně nový žánr, který přišel s nástupem nových technologií, především mikroportů. Herci-zpěváci najednou nemuseli přezpívat na forbině celý orchestr, ale mohli si dovolit sdělovat hudební nuance intimněji – více činoherně, tomu se také přizpůsobila témata a celková interpretace.

Proč existují mezi divadelníky skupinky, které hledí na muzikál mírně z patra, když je nabíledni, že dobrý muzikál mohou dobře dělat jen ti, co perfektně zvládají nejen herectví, ale i zpěv a tanec. Co je podkladem té nepochopitelné nevráživosti?

Myslím, že je to vlastně nesmírná náročnost tohoto žánru – autorská, interpretační, technologická... Dodnes si stále někteří myslí, že muzikál může dělat v podstatě kdokoli, že stačí slepit pár písniček do jednoduchého příběhu, mít pár lidí, kteří umí zpívat, udělat slušnou nahrávku a „je to“. Skutečný muzikál si však opravdu žádá dokonalé propojení profesionálů tohoto žánru – autorů s realizačním týmem a následně špičkových herců, kteří navíc umí zpívat a k tomu často i tančit na té nejvyšší interpretační úrovni. K tomu se přidává nutnost mít k dispozici ty nejlepší divadelní technologie a tým lidí, kteří s nimi dokážou pracovat. O opravdovém muzikálu se navíc nedá hovořit, není-li inscenován s živými hudebníky. Tam odkud muzikál pochází, tedy Broadway či West End, si nikdo nedokáže ani představit, že by se hrálo na tzv. halfplayback.

Jaké jsou vztahy mezi hvězdami vídeňské muzikálové scény v porovnání s naší company?

Z mé krátké zkušenosti mohu říci, že podobně dobré. Na nějakou řevnivost myslím nemají ani čas, když jeden je z Londýna, další z New Yorku, Amsterdamu, Berlína, Vídně, Austrálie a nevím odkud ještě...)

Procestoval jsi svět, seděl na hřbetu velblouda, toulal ses po mořích na jachtě, ale nejvíce jsi navštěvoval muzikálové domy ve světových líhních tohoto žánru. Kolik jsi do dnešního dne zhlédl ve světě muzikálů, který tě nejvíce zaujal a který bys ještě rád přenesl na jeviště naší Hudební scény?

Ty, které jsem měl možnost vidět, již máme či chystáme do našeho repertoáru. Nemůžu je vyjmenovávat, neboť toho dobrého je chvála Bohu opravdu hodně.

Důležitým předělem v tvém životě bylo, když jsi z jeviště přešel do hlediště, abys z jeho prostor řídil vznik inscenací. Co tě přivedlo na (mohu bez obav říct úspěšnou) dráhu režiséra?

Víš, za „úspěšného režiséra“ se budu považovat až vlastně... nevím kdy? Přirovnal bych to k mé současné vášni – golfu. Když jdeš hrát

poprvé, podruhé, nějakým řízením osudu ti to většinou neočekávaně jde, asi proto, aby tě ta hra strhla, hřiště připoutalo. Pak najednou začneš přemýšlet a hrozně chtít „hrát dobře golf“. A v tu chvíli zjistíš, že jsi ještě hloub než v bodě nula a že musíš s tou největší pokorou znovu a znovu začínat a vůbec netušíš, jestli nebudeš muset nějakou jamku prostě škrtnout... Za to, že režírují, může Standa Moša, který mi věřil, že bych mohl...

Jaké vlastnosti musí mít dobrý režisér?

Asi... schopnost přesvědčit těch mnoho spolutvůrců, že jeho vidění je tou správnou cestou...

Máš stabilní tvůrčí tým, nebo záleží na dílu, které hodláš realizovat, a podle toho si vybíráš spolupracovníky?

Jsem šťastný, že mohu snad říci, že mám svůj náš skvělý tým.

Kolik stojí dnes v průměru nastudování jednoho muzikálu, pokud nejde o diskretní informaci?

Je to tak říkajíc „kus od kusu“. Dá se však hovořit o řádech milionů jakékoli měny.

Vrátím se zpět k činohře, není to mírně na prášky, že herec našeho divadla přechází téměř plynule z Hudební scény na činohru?

Jsou i případy, kdy se během jednoho dne jeho tvář objeví na obou scénách. Nejsou na tom lépe domy, v kterých se jeden kus omilá třeba deset let, proti repertoárovému divadlu, kdy technika téměř každý den přestavuje jeviště?

Má to své pro i proti. Herec potřebuje stále novou práci, aby získával zkušenosti a mohl růst. Z tohoto hlediska je to obrovské plus. Jak jsem již řekl, ti nejlepší musí být především dobří herci a v činohře získávají obrovskou zkušenost v práci se slovem, uvědomují si svoji vnitřní schopnost udržet rytmus bez dalšího vodítka – hudby. To jim přináší jedinečnou možnost prosadit pozitivně „rytmus“ svého sdělení – emocionálního, slovního – i v rámci sevřenější hudební formy. Zjednodušeně se dá potom říci, že u takto vybaveného herce neslyšíme v muzikálu písničku, nýbrž monolog, i když podložený notami. Na druhou stranu, je to skutečně někdy obtížné, zvládat tyto dvě disciplíny fyziologicky – zpěv si přece jen často žádá jistou hlasovou umírněnost před vstupem na jeviště.

Jsi úspěšný i jako otec, máš dva syny, předpokládáš, že jednou, tak jako tvoje matka tebe, budeš sledovat z hlediště, jak chlapci z jeviště lámou dívčí srdce?

... Dobře, už si odpustím golfové přirovnání... Lamači asi budou a myslím, že větší než tatínek...))) Jestli z jeviště, těžko říct. Zatím ale hlásí: „... Tatínku, já budu herec jako ty...“,

docela bych jim to přál, je to krásné povolání i když s jedním důležitým přídomkem – jdeli ti to a máš trochu štěstí...

Jsi skromný muž?

To musíš dodat spíš ty, Jefe...

Když mám něco dodat, tak snad, že se mi tvoje osobnost spojuje s hercem Oldřichem Novým.

Text a foto: jeř Kratochvil

Jubilejní 10. ročník ankety Brno TOP 100 s podtitulem „Kdo hýbe Brnem?“ zná své vítěze.

Výsledky ankety byly vyhlášeny ve čtvrtek 11. října 2012 na slavnostním galavečeru v Městském divadle Brno.

Organizátoři ankety Brno TOP 100, pořádané časopisem Brno Business & Style pod záštitou primátora města Brna, zde ocenili sto nejvýznamnějších brněnských osobností, firem a organizací.

Z členů uměleckého souboru se mezi stovkou nejvýznamnějších osobností umístili:

Petr Gazdík, Martin Havelka, Zdeněk Junák, Stanislav Moša, Dušan Vitázek a Pavla Vitázková.

A z divadelního zázemí: jeř Kratochvíl.

Městské divadlo Brno patří mezi vítěze v kategorii Organizace.

Foto: jeř Kratochvíl

11. ŘÍJNA 2012

TOP 100

ČLENKA BALETU MdB

Doporučila byste své dceři Haničce svoji profesi?

Profese je to velice náročná fyzicky, psychicky i časově... je jen na ní, jak se rozhodne! Žije v „divadle“, takže spoustu věcí vnímá už teď... bohužel se nedá doporučit... ale pro mě je to láska, láska na celý život (Hanička i divadlo), kvůli penězům ji jistě nikdo nedělá!! Mohu ji jen nasměrovat jinam, ale rozhodnutí, co by chtěla v životě dělat, je stejně na ní, a pokud se rozhodne pro divadlo, budu ji podporovat!!

Co dělá balet s osobností člověka?

Člověka bolí celé tělo, dušička je spokojená, tělo plné endorfinů a v hlavě zní spousta krásných melodií... mimo to ale balet učí člověka píli, disciplíně a v neposlední řadě toleranci a důvěře vůči partnerovi.

Od kdy jste členka souboru MdB?

První externí smlouvu jsem podepsala v roce 1998, kdy to vše začalo *Babylonem* a dalšími, v roce 2005 jsem se stala interním členem souboru.

Co vás ve vaší profesi nejvíc vytočí?

Já sama!! Když mi něco nejde, zlobím se pak sama na sebe!

Věříte v něco mimo nás?

Věřím, že vše je tak, jak má být...

Co si myslíte, že lidi dnes nejvíce zajímá?

Bohužel asi vydělávání peněz a pak zapomínají sami na sebe a své bližní.

BALET MdB

TEREZA ŠKODOVÁ

Na co příjemného si vzpomínáte z dětství?

Na krásné výlety po okolí Brna i po horách, které podnikáme s rodiči pořád, jen nás je teď o Haničku a Apola víc.

Text a foto: jef Kratochvíl

Les Misérables

Les Misérables Bídníci

Režie: Stanislav Moša

Foto: jef Kratochvíl

2. až 7. LISTOPADU 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ, UŽ PO STÉ!

ČERT TĚ VEM!

MIRKA KOLÁŘOVÁ

S Mirkou Kolářovou, která hned první listopadový den oslaví kulaté životní výročí, by se dalo určitě hodiny a hodiny vzpomínat na role, režiséry a herecké kolegy. Za skoro čtyřicet let u divadla jich potkala bezpočet. Při našem setkání jsme se však namísto nevyhnutelně patetických vzpomínek nechaly spíš unášet volným proudem vyprávění, které ze setkání vyplynulo. Mikina, jak ji kolegové a známí celý život důvěrně oslovují, totiž dovede poutavě mluvit prakticky o čemkoliv. A navíc s tak živelnou energií a zápallem, že by jí to mohl závidět i kdejaký z jejích „jamáckých“ studentů.

Rodný dům

Nedávno jsem se vrátila vlastně tak trochu ke kořenům, když jsem odkoupila část domu, ve kterém jsem se narodila a strávila nejkrásnější chvíle mládí vedle své mámy, táty, mladší sestry. A dnes po letech cítím, jak se po mnoha peripetiích kruh mého rodinného života uzavírá. Bydlím v něm opět s mojí maminkou, synem a manželem. Schází jen můj

táta, který mi dodnes chybí a na kterého často vzpomínám. U domu je zahrada, která kdysi dávno díky jemu připomínala minizoo. Vzpomínám si, jak jsme se s mateřskou školkou k nám chodili dívat na mývaly, kuny, fretky, lišky, bažanty, papoušky... Právě díky tátovi mám velice blízko k přírodě. Brával mě do lesa, kde jsme spolu plnili krmelce, sedávali na posedu, odkud jsem mlčky a v úžasu sledovala lesní život. Vozíval mě tam na motorce, a protože jsem byla ještě hodně malá a nedosáhla na stupačky, tak mi kvůli tomu speciálně prodloužil holínky, aby neměl problémy s esenbáky. Díky tátovi mé představy o budoucím povolání směřovaly k přírodě a chovatelství. Osud však rozhodl jinak.

Konzervátor

Oba moji rodiče byli skvělí zpěváci a nadšení divadelníci, obzvláště máma. Často jsem chodila na jejich představení do Tylova divadla a Svatoboje. Rodiče mě také často brávali na představení brněnských profesionálních scén, především na operu a balet. Nepopsatelná

atmosféra divadla mě ovlivnila patrně natolik, že jsem nakonec svůj život zasvětila herectví. Zkoušky na dramatickou konzervatoř jsem zvládla hned napoprvé a ve třetím ročníku jsem složila hned dvě maturity. Jednu z herectví a druhou z mateřství. Narodil se mi syn Jakub a zájem o divadlo na nějaký čas ustoupil do pozadí.

Uherské Hradiště

Po hostování v tehdejším Večerním Brně a v Kabaretu U netopýra (dnešní Fléždě) jsem opustila Brno, abych prožila jedno z nejhezčích období svého soukromého i uměleckého života v Uherském Hradišti. Syn Jakub po mírné koketerii s herectvím nakonec vystudoval hradištskou UMPRUM, obor sochařství. Dnes se věnuje počítačové grafice a mému vnukovi Jakobovi, seč mu síly stačí. A stačí mu. Během šestnáctiletého angažmá jsem měla možnost zahrát si spoustu krásných rolí a pracovat se skvělými režiséry. Co víc si přát? A přece! Potkalo mě něco víc. Dcera Janika. Druhé dítě, po kterém jsem toužila. Ve stínu těchto krásných událostí

a vzpomínek nesmím zapomenout na zdánlivě nepodstatnou věc, kterou je naše chalupa.

Chalupa

Před lety jsme si v Halenkovicích Kržlích koupili s Lárym polorozbořenou chalupu. Je až na samotě u lesa, v nádherném prostředí na úpatí Chřibů. Jezdíváme tam každou volnou chvíli, která se nám naskytne. Je to úžasný, nenahraditelný relax, nejenom díky přírodě, která nás tam obklopuje, ale i skvělým kamarádům, kteří si dokážou i přes svůj pokročilý věk – teď už i můj – hrát.

Kamarádi sousedé

V našem kržlanském údolí jsme měli opravdové štěstí na úžasně sousedy, ze kterých se stali postupně kamarádi a dnes jsou to přátelé v pravém slova smyslu. Právě ta chuť hrát si nás tak pevně spojila. Dodnes vymýšlíme různé hry a překvapení. Rozdíl je jen v tom, že jsme hry dřív vymýšleli pro děti a dnes proto, že se do dětských let vracíme. Bohužel mezi námi není už ten, který patřil k iniciáto-

***V muzikálu Šumař na střeše,
režie: Pavel Fieber***

*S Jiřím Machem
v tragikomedii
Cid,
režie: Roman Polák*

rům těchto akcí. Erik Pardus. I když tak často k nám s Evičkou nejezdili, byl vždy zárukou osvěžení života na Kržlích. Jednou z jeho největších akcí byla výprava kržlanských Romů do Kroměříže, kam jsme v neskutečných převlecích jeli vyzvednout naši kamarádku. Jedinou naší starostí bylo, aby nás z autobusového nádraží nevyhodili. Nestalo se tak. Nesčetní diváci byli přesvědčeni, že se bude něco natáčet. Mohla bych jmenovat další a další akce, ale... Eriku, díky, byla s tebou sranda.

Brno

V roce 1992 jsem dostala nabídku na angažmá od tehdejšího a zaplatpánbůh i nyníjšího ředitele Stanislava Moši. Nejenom, že mi tak dal příležitost zahrát si další krásné role, ale umožnil mi tím vlastně uzavřít kruh mého rodinného života, o kterém mluvím na začátku našeho povídání.

Lenka Suchá, foto: jef Kratochvil

V měsíci listopadu vám přinášíme možnost zakoupení Ročního předplatného na rok 2013, v němž vám nabízíme nevšední inscenace činoherní i muzikálové. Při zakoupení tohoto abonmá budete mít svá místa vždy jistá, samozřejmostí je pravidelné zaslání divadelního časopisu *Dokořán* a upozorňování na zajímavé akce Městského divadla Brno. Výhodou je také cena, protože oproti přímému nákupu vstupenek je bezmála o 15 % levnější! Prožijte s námi nezapomenutelné chvíle a zážitky!

Joseph Kesselring: **ARSENIK A STARÉ TETY**

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nasmál...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterová, příjemné a pohostinné slečny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajske pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Petr Štěpán, Martin Havelka, Jaroslav Matějka, Evelína Kachlířová, Vojtěch Blahuta a další.

Milan Kundera: **JAKUB A JEHO PÁN**

Na křehkých základech rámce hry spočívají tři milostné historie, které vypráví hlavního protagonistu – Pána, šlechticem rodem, jeho sluha Jakub a také Hostinská, „vznešená baba“. Ty tři příběhy, ty tři variace na společné téma jsou tři kunderovské příběhy „směšných lásek“, paradoxní příběhy lásek klamaných a klamajících, lásek zrazovaných a zrazujících; příběhy, které se tak podivně sobě podobají a které dokládají, že lidská pošetilost ve věcech milostných je věčná. Zkrátka, hra jako ohňostroj inteligence, hravosti, fantazie, humoru, nepokryteckého žertování o základních člověčích pohnutkách a potřebách; to vše kořeněno zdravím prospěšnou ironií i špetkou melancholického skepticismu. Hra jako oslava přátelství, lidského srozumění a souměřitelnosti, ale i oslava nevázanosti, velkorysé skepe a velkorysé neřesti.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a další.

Willy Russell: **POKREVNÍ BRATŘI**

Matka dvočat, paní Johnstonová, je nucena vlivem tíživé finanční situace vzdát se jednoho ze svých dětí. Dvočata Eddie a Mickey jsou tedy krátce po porodu rozdělení a každý vyrůstá v jiném sociálním pro-

středí. Přesto se jejich osudy neustále protínají a stávají se z nich nerozluční přátelé, aniž by věděli o svém společném původu. Magičnost příběhu spočívá v prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvočata dozví varuje, obě na místě zemřou. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma, jsou *Pokrevní bratři* také úsměvnou historkou o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Jiří Mach, Stano Slovák nebo Lukáš Vlček a další.

William Shakespeare: **ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY**

Jedna z nejlepších a nejuvděčnějších komedií největšího dramatika všech dob Williama Shakespeara je aktuální i po více než čtyřech letech. Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i věčné – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi hlavami, ale obecně lidská hloupost, jalovost a nepříjemnost, a naopak je tu oslavován člověk obdařený zdravým rozumem a schopný opravdového citu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Zdeněk Junák, Evelína Kachlířová, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš a další.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse: **JEKYLL A HYDE**

Strhující dramatická hudba, výpravné kostýmy, dech beroucí scéna a napínavý romantický příběh o odvěkém tůňnutí lidstva k dobru i zlu a zápase, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Takový je muzikál o doktoru Jekyllovi, který se snaží svými pokusy oddělit temnou stránku lidské povahy. Stvoří však nelitostnou bestii, která se stává postrachem celého Londýna. Dokáže se doktor Jekyll vyprobat se svým horším já, jenž má na svědomí sérii vražd?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktorie Matušová, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová, Milan Němec nebo Karel Škarka a další.

Roční předplatné má pohyblivý hrací den a začátky představení v 19.30 hodin.

Objednávky přijímá komerční oddělení divadla, Lidická 16, 602 00 Brno, tel.: 533 316 410.

Cena: 2.000,- Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTPP: 1.600,- Kč.

Předplatné lze zakoupit od 12. listopadu 2012 každý všední den od 8.30 do 11.30 a od 12.00 do 16.00 hodin. Abonmá lze objednávat i na www.mdb.cz.

William Shakespeare: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdyčený Lucentio. Smála všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že jí nikdy nehoda za manželku chřít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Biana. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvančeného, chlubitivého a světem proťelého frajírka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Biana, nebo Kateřina?

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Ulříčnický, Josef Jurásek, Tomáš Sagner, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčicová.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe: MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Slavný americký muzikál, který vznikl na motivy známé divadelní hry G. B. Shawa *Pygmalion*. Dnes již klasický muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi v roce 1956, vypráví známý příběh květinářky Lizy Doolitlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu...

To, že Liza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravu a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem ze Zelňáku, protože postava Lizy se přenesla z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale i o posun do místních realit. A tak postavy v úvodu nevycházejí z Královské opery, ale z Reduty, kde nehrali Verdiho Aidu, ale lidovou operetku Na tý louce zelený...

Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům je inscenace, kterou doprovází osmičlenný živý orchestr, jedním z nejvyhledávanějších představení MDB.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Markéta Sedláčková nebo Radka Coufalová, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Miroslava Kolářová nebo Eva Jelínková, Zdena Herfortová nebo Irena Konvalinová, Jiří Mach nebo Kristian Pekar a další.

Lucius Annaeus Seneca: FAIDRA

Původně řecká báje o Faidře, kterou zničí nešťastná láska k nevlastnímu synovi Hippolytovi, je dnes známá především díky slavné Racinově tragédii, která vychází nejen z Euripidova *Hippolyta*, ale i Senecovy *Faidry*. Mnoho dalších autorů se tímto mýtem inspirovalo volně, např. Eugene O' Neill ve své *Touze pod jilmou* či Robinson Jeffers v básni *Cawdor* a dramatu *Žena z Kréty*. Příběh je to stále živý, jako jsou ještě pořád živé lidské touhy a bolesti, a dnes jako jindy hovoří o nezměrné a zničitelné síle nenaplněné lásky, o propastech lidské duše. Je to krátké, hutné drama bez velkých odboček mřířící k jádru, které neřeší otocní situaci pitvá nemilosrdně, z hlediska stoického moralisty, ale bez okázalého moralizování – dává totiž prostor k pochopení celé té tragické události. V inscenaci hostuje herečka Helena Dvořáková, absolventka JAMU a léta členka našeho souboru, která za ztvárnění role Faidry v pražském Divadle v Dlouhé získala Cenu Alfréda Radoka.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Helena Dvořáková, Lukáš Janota, Viktor Skála, Irena Konvalinová, Igor Ondříček, Eva Jedličková, Hana Kovářková a Eva Ventrubová.

Jaroslav Žák, Hana Burešová: ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Tedy vám názorný před-

vedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Tch habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlášky pocházejí – jak všichni citelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na vyzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školky coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Bylo dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahliženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holířová, Ivana Odehnalová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Jaroslav Matějka a Zdeněk Bureš.

Milan Kundera: JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztdivné příhody slechtického Pána a jeho plebejsky moudrých sluhů Jakuba. Text s podtitulem „poeta Denisi Diderotovi“ však není pouhou dramaturzií Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošník variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je páso tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zednická, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Pierre Corneille: CID

Jeden ze základních kamenů klasického dramatu v dějinách divadla námětově čerpá svůj úžasně strhující příběh ze španělských rytfských románů. Láska Jimény a dona Rodriga spje ke šťastnému zvršení ve šňatku, ale situace se nečekaně zkomplikuje. Jiménin otec totiž urazí otce Rodrigova a Rodrigo mstí otcovu poháněnou čest: v souboji hraběte zabije. Jiména žádá Rodrigovu hlavu, podřizuje lásku vůli a požadavku rodové cti. Rodrigo však vybojuje Španělskou důležitou vítězství nad Maury a získává čestný přídomek Cid (pán), jakož i panovníkovou přízeň za své zásluhy o stát. Jiména nicméně trvá na potrestání muže, který zabí jejího otce, přestože jej miluje... Pod kůží se vrtající dramatický účinek scén, oplyvajících volkolepým a přitom zcela logickým patosem, roste z mistrovské výstavby děje, který se točí kolem konfliktu lásky a cti, vášně a vůle a nutí jak Rodriga, tak Jiménu volit mezi vzájemnou láskou a povinností vůči rodině a státu. Zvítězí povinnost, rodová a osobní čest spolu s vyššími a nadosobními zájmy nad individuálním citem, který nazýváme láskou? To se dozvíme až v samotném závěru tohoto mimořádného díla. Corneillovo skvostné básnické drama (staré bezmála čtyři století) tak může v naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, době, kdy pojmy povinnost a čest zplněly k bezobsažnosti, rezonovat myšlenkami nejen provokativními a potřebnými, ale i nezbytně krásně podvatnými.

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

1.11. čt 19.30	Faidra	AB4
2.11. pá 19.30	Faidra	A5
3.11. so 19.30	Sluha dvou pánů	
4.11. ne 19.30	Sluha dvou pánů	
5.11. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	
10.11. so 19.30	Charleyova teta	
11.11. ne 18.00	Charleyova teta	
12.11. po 19.30	Jakub a jeho pán	A1
13.11. út 19.30	Jakub a jeho pán	E2
14.11. st 19.30	Jakub a jeho pán	
15.11. čt 18.00	Škola základ života	zadáno
16.11. pá 18.00	Škola základ života	
17.11. so 19.30	Koločava	
18.11. ne 18.00	Koločava	
19.11. po 19.30	Cid	
20.11. út 18.00	Cid	
21.11. st 19.30	Tři v tom	
22.11. čt 19.30	Dokonalá svatba	
23.11. pá 19.30	Dokonalá svatba	
24.11. so 19.30	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
25.11. ne 18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
26.11. po 19.30	Faidra	AB1
27.11. út 19.30	Faidra	A2
28.11. st 19.30	Jakub a jeho pán	A3
29.11. čt 19.30	Jakub a jeho pán	C4
30.11. pá 19.30	Jakub a jeho pán	C5

Hudební scéna

2.11. pá 19.30	Les Misérables (Bidníci)	
3.11. so 18.00	Les Misérables (Bidníci)	
4.11. ne 18.00	Les Misérables (Bidníci)	
5.11. po 19.30	Les Misérables (Bidníci)	100. repríza
6.11. út 18.00	Les Misérables (Bidníci)	
7.11. st 18.00	Les Misérables (Bidníci)	
10.11. so 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
11.11. ne 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
12.11. po 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
13.11. út 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
14.11. st 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
17.11. so 14.00	Papežka	
18.11. ne 14.00	Papežka	
19.11. po 18.00	Papežka	
20.11. út 18.00	Papežka	
21.11. st 18.00	Papežka	
22.11. čt 19.00	Papežka	zadáno
23.11. pá 19.30	Papežka	
24.11. so 14.00	Papežka	
25.11. ne 14.00	Papežka	

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

Hudební scéna

2.12. ne 19.30 **Brouk v hlavě** zadáno3.12. po 19.30 **Brouk v hlavě**4.12. út 18.00 **Brouk v hlavě**5.12. st 19.30 **Faidra** AB37.12. pá 19.30 **Zkrocení zlé ženy**8.12. so 19.30 **Dokonalá svatba**9.12. ne 19.30 **Jakub a jeho pán** D14.12. pá 14.00 **Arsenik a staré tety**14.12. pá 19.30 **Arsenik a staré tety** zadáno15.12. so 19.30 **Arsenik a staré tety** P16.12. ne 18.00 **Křídla 2011/2012**17.12. po 19.30 **Arsenik a staré tety** A119.12. st 19.30 **Arsenik a staré tety** A320.12. čt 18.00 **Betlém**21.12. pá 18.00 **Betlém**22.12. so 18.00 **Betlém**27.12. čt 19.30 **Arsenik a staré tety** A428.12. pá 19.30 **Arsenik a staré tety** E529.12. so 19.30 **Arsenik a staré tety** A630.12. ne 18.00 **Arsenik a staré tety**31.12. po 18.00 **Arsenik a staré tety** Silvestrovské představení3.12. po 19.30 **Kvítek z horroru**4.12. út 18.00 **Kvítek z horroru**6.12. čt 18.00 **My Fair Lady (ze Zelníaku)** zadáno7.12. pá 19.30 **Funny Girl** zadáno8.12. so 19.30 **Funny Girl**9.12. ne 18.00 **Advent a andělé 2012**10.12. po 18.00 **Funny Girl**14.12. pá 18.00 **Mary Poppins**15.12. so 14.00 **Mary Poppins**15.12. so 18.00 **Mary Poppins**16.12. ne 14.00 **Mary Poppins**17.12. po 18.00 **Mary Poppins**18.12. út 19.30 **Mary Poppins** A2012/M201219.12. st 19.30 **Mary Poppins** R2012/X201220.12. čt 19.30 **Mary Poppins** Z2012/T201221.12. pá 18.00 **Mary Poppins**22.12. so 18.00 **Hana a Petr Ulrychovi & Javory**23.12. ne 18.00 **Hana a Petr Ulrychovi & Javory**26.12. st 18.00 **Mary Poppins**27.12. čt 18.00 **Mary Poppins**28.12. pá 18.00 **Mary Poppins**29.12. so 14.00 **Mary Poppins**29.12. so 18.00 **Mary Poppins**30.12. ne 16.00 **Mary Poppins**31.12. po 17.00 **Mary Poppins** Silvestrovské představení

Betlém

Režie: Roman Polák

Hrají: Viktor Skála, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Jiří Mach, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Evelína Kachlříová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová a další.

Petr Ulrych, Stanislav Moša: **KOLOČAVA**

Příběh Nikolaj Stuhaje se odehrává v etnicky bohatém prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živel rusínský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď o prostředí, v němž se „zastavil čas“, se nemyšlitelná. A tak, vedle již známých šuhajovských motivů, se v této verzi objevují i Olbrachytovy motivy ze života chasidů s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nejvýraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová inscenace v ba-ladickém hávu je nemyšlitelná bez živého hudebního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená o obsazení klezmerské kapely. Nemenší úlohu zde má i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Dalibora Černáka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jicha nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva Jelínková nebo Líbuše Billová, Ivana Vaňková nebo Helena Dvořáková, Petra Jungmanová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdeněk Bureš a další.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámuo životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apertám je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Všechno se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii změn, lží a nedorozumění speje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvozná klasická situáční komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holířová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

John Dempsey, Dana P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicu* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znužené žitím v malém městečku Eastwicu v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujal světověznámého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice: John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s výpňnými texty podněcnými podmanivou "čaroděj-nu" hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, který rozvíjí do vskutku současné podoby. Městské divadlo Brno uvádí inscenaci od roku 2007 a o této době patří k nejnavštěvovanějším také díky naprosto úchvatným hereckým výkonům hlavních před-

stavitelů. Petr Štěpán získal v roce 2008 za ztvárnění Darryla van Horna prestižní Centu Thálie...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Ivana Vaňková nebo Yveta Blanařovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Radka Coufalová nebo Hana Holířová, Petr Gazdík nebo Petr Štěpán nebo Martin Havelka a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadway v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc. ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Praha (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiřových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vrostlou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska se nenávistí a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Prokopová nebo Radka Coufalová, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holířová a další.

Donna W. Cross: **PAPEŽKA**

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích, a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin (autor muzikálu *Elizabeth a Bonifatius*) muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívkou, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšímu zvyklostem, dostává i jako dívec legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je díky tomu převleku neustále na útekú, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitелеm nebohých až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádčem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následnicem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obtěžuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny dídky o tomto příběhu zničit a snažila se onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dodnes zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášni, touhy po vzdělání i obětování se. Naše divadlo uvádí muzikál, který se stal v roce 2011 v Německu Muzikálem roku, jako druhý na světě v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holířová nebo Svetlana Janotová, Ladislav Kolář, Petr Gazdík nebo Robert Jicha, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Johana Gazdíková nebo Ivana Vaňková, Stanislav Slovák, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Lenka Janíková nebo Mária Lalková, Milan Němec nebo Lukáš Vlček a další.

NA SKLENIČCE

S HANOU KOVÁŘIKOVOU

Naposledy jsme se s Hanou Kovářikovou loučily otázkou, co bude dělat o prázdninách a ona zvažovala, že se vypraví za želvami na Galapágy... Z toho sice sešlo, ale první otázka nemohla být jiná:

Jaké byly prázdniny?

Ze začátku pořád ještě pracovní. Do 8. července jsme hráli na Biskupském dvoře představení *Baron Trenck*. Hned potom jsem odjela relaxovat na chvíličku do Jeseníků za svou rodinou do svého rodného Rýmařova. Zpátky do Brna jsem se vrátila koncem července kvůli bytu, který jsem si asi před rokem koupila, chtěla jsem už konečně začít pracovat na některých úpravách, které jsem neustále odkládala. To by člověk nevěřil, co všechno se přitom naučí: silikonovat, tmelit, opalovat, vrtat... Baví mě to! I když samo-

zřejmě se složitějšími pracemi pomáhají přátelé a kamarádi :). Práci na bytě jsem prokládala prací před kamerou, točili jsme s panem Sebechlebským film *Definice lásky*. Bylo to pár dnů příjemného letního natáčení. A pak zase na nějakou dobu hurá domů do hor...

Vlastní byt v Brně, mám to chápat jako definitivní spojení?

Ano, už mám jako trvalé bydliště Brno. I v občance.

I když asi budu trochu patriot, je fakt, že Brno je zvenčí vnímáno různě a ne vždy pozitivně...

Brno je pro mě osobně takovým pěkným středobodem Moravy. Čtyři roky jsem žila a studovala v Ostravě, v regionu „razovitém“, smutném a ne moc hezkém (i když i tam se najdou velmi zajímavá a pěkná místa), kde jsem díky lidem, které jsem měla kolem sebe, prožila jedno z mých nejkrásnějších životních období. Ale ti lidé se nakonec rozprchli do všech různých koutů a já se tedy rozhodla odejít taky. Do Brna jsem přišla studovat JAMU a už jsem tu zůstala, protože mi to město, místo, lidé přirostli k srdci. Je tu klid i rušno. Podle toho, co právě chcete :).

Máte v Brně nějaké nejoblíbenější místo?

Zelný trh a nad Zelný trh...

Náš jarní rozhovor se točil kolem příprav inscenace *Tři v tom*. Jak se vám hraje – diváci se baví, bavíte se i vy na jevišti?

Každé představení je jiné, což je fajn. Pravda je, že hodně závisí právě na divácích. Když se baví oni, bavíme se také my. Je důležité, aby přišli na chuť tomu samotnému žánru, je to prostě sranda na první dobrou. A pokud na to přistoupí, tak je vyhráno :).

Přidáváte si tam při představení? Už se vám stalo, že jste se takzvané „odpráskla“ nad vtípem kolegy nebo kolegyně?

Podle mne se to stalo už nám všem. Když to dění na jevišti dovolí a doplňuje to vstřícná atmosféra v hledišti, opravdu si přidáváme. A když kolega udělá něco nečekaného, ně-

*S Hanou Holišovou
a Terezou Martínkovou
v komedii Tři v tom,
režie: Antonín Procházka*

jaký vtip, gag, pak dojde i na to, že se někdo začne smát, aniž by to měl v roli.

A co okno, už jste někdy na jevišti zažila, že jste si nemohla vzpomenout na text?

Tak určitě..., ale v čem a kdy to přesně bylo vám neřeknu.

Kdo pak zachraňuje situaci?

Nápověda. A když máte dobrého spoluhráče, tak zachrání situaci on. Známe svoje texty navzájem, takže váš herecký partner řekne vaši repliku nebo posune text dál, když to situace umožňuje.

Nikdy jste to nechtěla v takovém případě zabalit?

Ne, to určitě ne. Ale stávají se krásné případy. Vzpomínám si, že v Ostravě měl kolega šlively dlouhý monolog a zapomněl text. Tak přešel k nápovědní budce, vzal si scénář do ruky a před diváky monolog celý přečetl. Sklidil obrovský aplaus. Já myslím, ne že by něco takového diváci vyžadovali, ale když se to stane, tak to náležitě ocení. Divadlo je živá věc a jsme také jenom lidé.

Baron Trenck bylo představení pod širým nebem. Jak se vám hrálo venku?

Dýcháte čerstvý vzduch, mění se počasí, je krásně a najednou prší, pak se vy-

čásí, fouká, nefouká, za vámi ční úchvatné panorama Petrova – nádherný pocit. I diváci vnímají jinak.

Máte ráda historické kostýmy?

Líbí se mi. Mám ráda historické filmy, kostýmy, takže Marie Terezie mi udělala velkou radost. Zpočátku jsem se s těmi nádhernými kostýmy nemohla srovnat, díky korzetům jsem nemohla dýchat, procházení dveřmi mi taky

moc nešlo, věčně šlapání na šaty, a když jsem chtěla jít na toaletu...? Abych pravdu řekla, móda té doby byla okouzující, ale když si to člověk zkusí, zjistí, že není co závidět. Opravdu klobouk dolů před ženami té doby! Samozřejmě vám takovýto kostým i pomůže dotvořit postavu, ovlivní pohyb na jevišti, už jen ty rozložitě sukně mi dodávají pocit majetátnosti a vznešenosti.

Takže raději máte výpravné róby než civilní šaty?

Je to úplně jedno. Pokud je vám v tom kostýmu dobře a ještě k tomu zkoušíte hezkou hru, je jedno, co máte na sobě.

Už se někdy stalo, že jste nějaký kostým nenašla?

*S Milanem Němcem
v inscenaci Baron Trenck,
režie: Stano Slovák*

S Pavlínou Vitázkovou

Mou noční můrou jsou celotrikoty... a nemám ráda silonky.

Váš neznámější kostým je ale jiný. Na internetu stále kolují vaše fotografie z filmu Roming, kde jste nahoře bez. Upřímně, ne že byste se měla za co stydět ani jako herečka, ani jako žena, ale příjemné to asi není.

Provází mne to už dost dlouho a už to asi nevymažu, i když bych hodně chtěla. Bylo to moje první setkání s nahotou ve filmu. Pokud je to opodstatněné, má to smysl, tak ještě dobře. Ale podle mne by se divákům měla ponechat jejich fantazie a ne jim to strkat tímto způsobem rovnou pod nos. Kdybych to mohla vrátit, tak to vrátím. Na druhé straně, byla to zkušenost, dobrá či špatná vlastně nevím, každopádně určitě důležitá.

Raději zpátky k šatům. Jaké módě, jakému stylu dáváte přednost v civilu?

V čem se cítím dobře, to nosím. Neovlivňují mne trendy, co je in a co bude hitem příští sezóny, to jde mimo mne. Oblékám se tak, jak je mi příjemné, podle nálady pak volím barvy, buď vybírám pestré, nebo černou.

Ulítáváte na něčem?

Ulítávám. Na botách značky Converse. Ted se chystám koupit si bílé se supermanem!

Jak se žije mladé herečce mimo Prahu, kde divadla nemívají na různých ustláno?

Právě že moc dobře :). Já bych do Prahy jít nemohla. Narodila jsem se na malém městě, ještě k tomu pod horami a na Moravě. Proti

Čechám samozřejmě nic nemám, ráda vyjezu do Prahy, Český Krumlov je nádherné město... ale Praha není pro mou náuru. Asi nejsem ten typ člověka, který má rád až takové rušno. Samozřejmě i v Praze najdete místa, kde můžete relaxovat, ale většinou i tam potkáte lidi, kteří pořád někam spěchají, za něčím se honí, působí, že mají klapky na očích. Takže ani tam se neschováte...

Není však v Praze víc hereckých příležitostí?

Asi ano, ale tady je mi dobře, jsou kolem mne dobří lidé, dobré zázemí, práce je hezká – nechci to opouštět. Ovšem velmi přínosný je podle mě tzv. výjezd :), což znamená, že něco nazkoušíte či natočíte někde jinde. Nasbíráte tak více zkušeností, seznámíte se s novými, zajímavými lidmi... ale doma je doma :)

Blíží se podzimní plískanice a zima. Máte recept na depresi z nedostatku slunečního svitu?

Nakoupím si lexaurin, sednu do ušáku a obuji si papuče... Ne, to ne. Nejspíš budu deprese, které jistě přijdou, zahánět prací. Prací a pozitivním myšlením. Pokusím se prostě chmury od sebe co nejrychleji odehnat. Ono taky člověku nic jiného nezbyvá, jinak by se v tom utopil.

Jiřina Veselá, foto: jef Kratochvil

LUMÍR PEŇÁZ (4. 7. 1931 – 10. 9. 2012)

Vážené dámy a pánové, vážení pozůstalí,
 přišli jsme se rozloučit s výjimečným člověkem, vzácným – protože bystrým, moudrým a nadmíru obětavým kamarádem, divadelním hercem a kantorem, krásným člověkem – panem Lumírem Peňázem.

Tam na tom našem moravském – tvrdém a razovitém severu se rodí lidé, pro které vždy a za všech okolností stojí pravda na prvním místě. A takový byl i Lumír. Nesmlouvavě se za pravdu bijící i tehdy, kdy by jiní dávno unaveně mávli rukou. Narodil se v Ostravě a jeho snem bylo vystudovat lesnickou školu. Snad by byl jako myslivec v nějaké hájovně šťastnější, kdo ví. Jím obhospodařo-

vaný les by se však jistě skvěl ve zdraví díky jeho odpovědné péči. Zúčastnil se však zkoušek na Divadelní akademii múzických umění v Praze, byl přijat a to rozhodlo – zvítězilo divadlo.

Jeho prvním angažmá se stalo jihlavské Horácké divadlo, kde debutoval v roli Rytíře des Grieux, i když zkoušel roli Tiberge. Jeho kolega se však těsně před premiérou zhroutil a Lumír s úspěchem jeho roli znamenitým záskokem převzal. I stalo se pak v jeho životě a v různých angažmá ještě mnohokrát, když kolega z různých důvodů nemohl hrát svou roli, že byl povolán opět Lumír a ten se až v neuvěřitelně krátkém čase zvládnul na roli připravit natolik skvěle, až nikdo nemohl poznat, že se jedná o záskok. Výborný záskokář, dalo by se zjednodušeně říct. Ale... Za onou mimořádnou schopností se skrývalo něco mnohem jiného.

Pro Lumíra totiž nebylo divadlo nikdy pouze prostorem pro jeho osobní exhibici. Vždy s naprostou vážností vnímal základní nosnou ideu existence divadla vůbec – „jako závažný a nenahraditelný dialog mezi diváky a divadelníky o všech společenských a obecně lidských otázkách“. Příkladně pozorně naslouchal režisérovi inscenační koncepci, a přes prvotní diskuse jí následně nejenom plně přesvědčeně sloužil, avšak stával se i jejím vykladačem pro jiné. Onu koncepci pak jemně vybrušoval jak ve svém výkonu, tak obětavě a nad rámec svých povinností pomáhal nalézat i cesty pro jiné, kteří zatím tápali. Sledoval pozorně všechny zkoušky

a to i ty, kterých se neúčastnil a zhusta navštěvoval i další představení svého i jiných divadel. Právě proto mohl rychle nastudovat jinou roli, neboť byl vždy přesně připraven a správně zasvěcen!

Vášnivě i poučeně diskutoval jak o výsledcích snažení se všech svých kolegů, tak i o dalších uměleckých oborech. A se stejnou náruživostí vedl rozpravy i o těch procesech, které utvářejí společnost, ve které žijeme. Jeho soudy a názory vycházely vždy z hloubky jeho srdce a i proto mohly být ne vždy laskavé, neboť jejich cílem nebylo utěšovat a uchlácholovat, nýbrž skrze jasné a konkrétní pojmenovávání rozličných problémů měnit, napravovat a vylepšovat jak celou inscenaci, tak i výkony kolegů a v ne poslední řadě věci společné, jimž jsme uvykli říkat: politika. I proto se zcela logicky stal jedním z nejvýznamnějších hegemonů Sameťové revoluce v našem divadle, jejíž ideály se snažil obhajovat i v letech následujících, v době, kdy se pro mnohé jiné tyto ideály staly obchodním zbožím. Ještě dlouho po svém odchodu do důchodu mi i přesto, že jsme se scházeli, zasílal ve formě osobních dopisů analýzy jednotlivých inscenací, které u nás viděl s odkazem na společenská dění, která v naší zemi i v zahraničí probíhala.

Po Jihlavě vedla jeho umělecká cesta do Hradce Králové za jeho „životním režisérem i divadelním ředitelem“, Milanem Páskem, kterého pak následoval i na Lidickou ulici v Brně – do Divadla bratří Mrštíků. A v těch všech divadlech hrál například Shakespearova *Hamleta*, Dona Carlose ve stejnojmenné Schillerově tragédii a v témže dramatu později i markýze Posu, roli, na kterou sám vždy nejraději vzpomínal. Stal se Čackým v Gribojedově *Hoři z rozumu*, Vocičkou ve *Strakonickém dudákově*, či Vypravěčem v dramatisaci Tolstého románu *Vojna a mír*... Za čtyřicet let svého hereckého života se představil ve 195 divadelních inscenacích! A svým hereckým uměním obohatil

i český film, televizi, rozhlas a dabing. Mnoha režisérům, včetně mě, se stal výjimečně pečlivým a zdatným asistentem a své dlouholeté profesní zkušenosti zúročil jako pedagog na dramatickém oddělení Brněnské konzervatoře. Vychoval si tak řadu svých pokračovatelů, mezi nimiž na prvním místě pro něj vždy stála jeho jediná dcera Marcela Peňázová. V divadle měl vždy celou řadu přátel a s jedním z nich, Honzou Kučerou utkali často do podhůří Jeseníků, kde v jedné malebné vesničce společně vytvořili malé hájemství klidu v podobě chaloupky se zahradou. A ta zahrada, snad jako pandán na nesplněný lesnický sen, se stala Lumírovi vedle divadla a knih tou největší zálibou a láskou. A s ní nakládal obdobně jako s divadlem, o kterém věděl všechno. Tak i o květinách, skalkách, zelenině i stromech věděl nad jiné dobře, co potřebují, aby se jim krásně dařilo.

Svůj celý život zasvětil pravdě, jejímu nelehkému hledání, jejímu šíření a její obhajobě. A protože ho náhoda svedla s dobou, kdy se to nenosilo, nebyly všechny dny jeho života zrovna prosluněné, což mu kupodivu nikdy nevadilo. I proto jsme ho vždy vnímali jako skutečného rytíře, pro kterého je obecný prospěch důležitější než jakékoli rány osudu...

Pan Lumír Peňáz nám bude scházet pro své nádherné lidské i absolutní profesionální kvality!

Děkujeme ti! Čest tvé památce.

Stanislav Moša

MINIRECENZE ROVNOSTI: FAIDRA

Jak moc současný může být text sahající svým vznikem až k přelomu našich letopočtů ukázala uplynulý víkend první premiéra nové sezony Městského divadla Brno. Režisérka Hana Burešová, která se spolu se svým dvorním dramaturgem Štěpánem Otčenáškem specializuje na znovuoživování již skoro zapomenutých děl, sáhla tentokrát po Senecově básnickém dramatu *Faidra*.

Římského filozofa a spisovatele Lucia Annaea Seneku, někdejšího vychovatele mladého císaře Nerona, přitom objevila pro česká jeviště úplně nově, poprvé před pěti lety v pražském Divadle v Dlouhé. Tehdy v titulní roli zazářila Helena Dvořáková, která za svůj výkon získala i Cenu Alfréda Radoka. Třiatřicetiletá herečka si své dějů ve stejné postavě odbyla i v Brně, kde byla až do roku 2006 v angažmá. A znovu ukázala, že pro ztvárnění velkých heroin nemá mezi současnými mladými herečkami konkurenci. Přesná ve výrazu i gestech, správné rovno-

váže mezi nezbytnou mírou patetičnosti a přirozenosti, emočně obnažená až na dřevě (tentokrát i doslova – při jevištně naprosto čisté scéně, v níž nahota nepůsobí nijak vulgárně, spíše až obrazotvorně).

Vhodného protivníka i obětí svých citů našla Dvořáková v brněnském souboru v Lukáši Janotovi, který si s náročnou rolí Faidřina syna Hippolyta (pro něj první tohoto typu) poradil s přesnou mírou hereckých gest a bezchybným přednesem klasického verše.

Skoro až rituální podobu scén dokresluje rytmičovaná hudba s prvky Orientu, kterou přímo na scéně přizívuje až šamansky vyhlížející vedoucí chóru v podání Igora Ondříčka. Devadesátiminutová inscenace plyne svižně, i díky škrtkům původního rozsáhlého textu a koncentraci příběhu na nadčasová témata osamělosti, touhy po lásce nebo boje rozumu a vášnivého chťiče. Jakoby čas několika staletí ani neuběhl, řešíme stejné otázky dnes i my. Jen ne každý dovede být za své činy odpovědný stejně důsledně a nevratně jako Faidra.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 11. 9. 2012

RECENZE ČRo 3 – VLTAVA: FAIDRA

Senekova *Faidra* vychází ze známého řeckého mýtu o královně, která se vášnivě zamiluje do nevlastního syna. Ten však její city neopětuje, a tak zhrzená macecha obviní mladíčka ze znásilnění. U Seneky končí zápletka tragicky: nečekaně se navrátilivší král Theseus svolává na syna Hippolyta pomstu a teprve poté, co je jeho tělo roztrháno na kusy, přizná se Faidra ke lži a spáchá sebevraždu.

Režisérka Hana Burešová inscenuje Senekovu předlohu jako typické drama hrůzy, v němž je Hippolytova smrt líčena do krvavých podrobností a trpící Faidra si libuje v majestátní rétorice. Ke spolupráci si Burešová přizvala stejný inscenační tým, s nímž před pěti lety pracovala v pražském Divadle v Dlouhé. Ve známém překladu Evy Stehlíkové a v kondenzované úpravě, na níž se vedle režisérky podílel také dramaturg Štěpán Otčenášek, plní důležitou roli také tříčlenný dívčí chór, který za pohybové spolupráce Hany Halberstadt působí jako aktivní spolutvůrce dějového napětí.

Inscenaci prospělo, že se hraje bez přestávky

a v divácky únosné devadesátiminutové délce. Je poučená v antické poetice, vkusně a účelně pracuje s nahotou, jež doprovází Faidřino vyznání lásky k Hippolytovi, a konečně také uvážlivě aranžuje drastické scény, mezi něž patří třeba stylizovaný pohřeb na kusy rozervaného mladíkova těla. Přesto se nad inscenací vznáší otázka, zda má jako replika staršího díla vůbec smysl. Částečně na ni v programové brožuře odpovídá rozhovor s představitelkou titulní role Helenou Dvořákovou, která mimochodem za pražskou Faidru získala Cenu Alfréda Radoka i nominaci na Cenu Thálie. Zatímco v Praze šlo o komorní podívanou, v Brně se hraje na velkém jevišti pro početné hlediště Činoherní scény. Sama Dvořáková pak svým výkonem na jevišti dokládá, že nastudování téhož konceptu v Brně smysl má: její Faidra je žena velké vnitřní energie, která po překročení rozumných mezí přijímá svůj úděl a bere vinu na sebe. Svým nasazením jí sekundují všichni další aktéři, nejvýrazněji zřejmě Viktor Skála jako Theseus a Irena Konvalinová v úloze chůvy. Zvláště Konvalinová pak vytváří pozoruhodnou studii: její chůva je přímočará žena z lidu, jejíž činy paradoxně přinášejí neštěstí těm, jimž měly pomáhat. Senekova *Faidra* na jevišti Městského divadla v Brně má skvělé herecké obsazení a režijní vedení.

David Kroča, *ČRo – Vltava*, 2. 10. 2012

FUNNY GIRL V BRNĚ – DIVADLO, KTERÉ BAVÍ, DOJÍMÁ A DOKAZUJE, ŽE ŽIJE

Městské divadlo v Brně nemá nouzi o diváky a zůstane to tak patrně i nadále. Další inscenací, která má za sebou veleúspěšnou premiéru, je muzikál libretistky Isobel Lennartové, textaře Boba Merrilla a hudebního skladatele Julia Styne *Funny Girl*. Nutno ještě podotknout, že supervizi nad americkou premiérou měl Jerome Robbins, velikán broadwayského muzikálu, který na svém kontě už měl slavná díla, jako například *West Side Story*, *Gypsy* nebo *Šumař na střeše*.

Příběh ošklivého židovského děvčátka, které se talentem a pracovitostí vypracuje na hvězdu první velikosti, není smyšlený. Ta

Fanny skutečně existovala a téměř vše, co je v dojmavém libretu, se stalo. Fanny opravdu pocházela z nuzného prostředí, opravdu se ze zapadlých barů postupně vypracovala až do známé revue Florenze Ziegfelda. Skutečně se stal její osudovou láskou hazardní hráč, krasavec s dobrým srdcem, ale muž s nešťastnou a stále krachující kariérou, který později již slavné Fanny velmi ztrpčoval život. Nádherná látka pro muzikál. Nerodil se však lehce, mnoho let autoři hledali tu správnou Fanny, až ji našli v začínající „hvězdičce“ hudebního nebe, v Barbře Streisandové. Jejím partnerem se stal v té době již slavný a fanynkami milovaný Omar Sharif. Pikantní na tom všem je, že právě v době, kdy Izrael a Libanon vedl zničující válku (1968), tak New York tleskal lásce Židovky a Araba. Následovala neuvěřitelně slavná cesta muzikálu do Londýna a pak do celého civilizovaného světa. Dlouho na sebe nenechala čekat ani filmová verze se stejným obsazením hlavních protagonistů. Samozřejmě výborná byla volba režiséra snímku. William Wyler měl za sebou oscarové snímky *Ben-Hur* nebo *Prázdniny*

Čarodějky z Eastwicku

vtip, ironie, vášeň,
kouzla a především
touha...

Hudební scéna

10. – 14. listopad

Papežka

jedinečný historický muzikál
o touze po vzdělání
i obětování se

Hudební scéna

17. – 25. listopad

Cid

strhující tragikomedie
o konfliktu lásky a cti

Činoherní scéna

19. – 20. listopad

Kvítek z horrroru

hororová muzikálová komedie
o masožravé květině

Hudební scéna

3. – 4. prosinec

Mary Poppins

neobyčejný rodinný
muzikál o vlídné
a kouzelné chůvě

Hudební scéna

14. – 21., 26 – 31. prosinec

Betlém

vánoční hra inspirovaná
lidovými texty a koledami

Činoherní scéna

20. – 22. prosinec

v Římě. Nemohlo to ani dopadnout jinak. *Funny Girl* je prostě jeden z nejlepších amerických hudebních snímků všech dob. Právě proto, že filmová verze je tak slavná, i proto, že není vždy k nalezení herečka, která by zvládla tak náročnou roli a snesla srovnání s Barbrou Streisand, snad proto se divadelní verze muzikálu až tak často na jevištích neobjevuje. Tonyho ve *West Side Story* může hrát kde který kvalitním hlasem disponující pohledný mladík. Mlékaře Tovjeho ze *Šumaře na Střeše* zase slovtuný muzikálový bard. Ale Fanny musí být neuvěřitelně pohybově nadaná, musí mít krásný hlas s dávkou patetična i komična, musí být duší komikem a musí mít výdrž. Vždyť až na pár minut zůstává na jevišti pořád...

Tento muzikál stojí a padá na jediném interpretovi. Pakliže údajně není malých a velkých rolí, tady to skutečně neplatí. Všechny úlohy v tomto muzikálu jsou zastupitelné. Ale když není dobrá Fanny, je špatné celé dílo. Na jedné z prvních repríz jsem viděl Radku Coufalovou. Od roku 2001, co nastoupila do souboru, si zahrála role větší, menší, i ty nejnáročnější. Sally v *Kabaretu*, Markétu Lazarovou, Nanu, ale také Evitu nebo Kateřinu ve *Zkrocení zlé ženy*. Dohromady se lze dopočítat více než dvacítky rolí. A to asi byla dobrá průprava na Fanny. Je nutné ještě připomenout, že v alternaci hraje Fanny Hana Holišová, také zkušená herečka, která má za sebou mimo jiné úspěšné titulní role Evity Perónové i Papežky Jany či Vypravěčku v *Josefovi a jeho úžasném pestrobarevném pláští*. Kromě toho hrála v mnoha jiných českých divadlech a zkušenosti i drive na Fanny zcela ur-

čitě má. Radka Coufalová se role zhostila s obrovským nasazením, její živel doslova zachvátil jeviště. Zpívá, tančí i karikuje jako o život.

Dvě herečky do hlavní postavy tedy máme. Nezačali jsme trochu obráceně? Nejdřív herci, potom realizátoři? Pokračujme. To dílo totiž opravdu stojí a padá na hercích a inscenátorům, kteří herce vybírali a vedli, se věnujme později. Tak tedy náš Omar Sharif, role Nicka, hazardního hráče. Viděl jsem Aleše Slaninu (alternuje Lukáš Vlček – viděl jsem ho jako Javerta v *Bídnicích* a Talimona v *Cikánech*, co jdou do nebe – sošný muž s výrazným hlasem). Aleš Slanina je ale přesně tím neodpovědným i zamilovaným chlapem, hráčem par excellence a my věříme Fanny, že je do něj bezmocně zamilovaná, poblázněná a ochotná obětovat všechno. I kariéru. Stejně tak mi je líto, že jsem neviděl oba principály Ziegfeldy. Ladislav Kolář hraje tu roli jistě s chutí a noblesou, která mu je vlastní. V repríze, kterou jsem viděl, zářila robustní postava Zdeňka Junáka, kypící naštaností i srdečností ve správně dávkované míře. Další, i ty menší role, jsou v muzikálu krásné. Mne zaujala mimo jiné Zdena Herfortová v roli maminky Fanny (alternuje Hana Horká, která musela být také bezvadná), ale paní Herfortová byla kouzelná především ve zpěvně tanečních scénách, ve kterých se pohybuje s neuvěřitelným šarmem.

Konečně se dostáváme k realizátorům muzikálu. Režie a úpravy se zhostil Pavel Fieber, který v tomto divadle již několikrát režíroval, například muzikály *Cabaret* nebo *Evita*. Jistě mu byla oporou dramaturgyně Klára Latzková i hudební nastudování místním Danem Kalouskem a německým dirigentem Casparem Richterem, který je v Brně jako doma, vždyť zde dirigoval nejen orchestr a byl také šéfdirigentem brněnské Janáčkovy opery. Funkční scéna Christiana Floerena hezky souzní s kostýmy Andrey Kučerové a jednoduchými efekty (jistě i díky světelné režii Davida Kachlíře) dokáže vytvořit komorní atmosféru i velkolepou scénu zábavné revue Ziegfeld Follies.

Co říci závěrem? Divadlo, které baví, divadlo, které dojíká, divadlo, které zázračně

žije – to je muzikál *Funny Girl* na Hudební scéně Městského divadla Brno. A lístky jsou už na dlouho dopředu opět vyprodané, protože dobré zprávy se v Brně šíří rychlostí blesku. Ještě jeden postřeh na závěr. Ve foyeru divadla stál stůl a na něm podpisové archy *Pomozte svému divadlu*. V tomto provolání se ozvaly profesionální scény z České republiky se žádostí, aby ti co přerozdělují peníze, moudřeji nakládali s financemi, které by měly směřovat do umění, do divadel. Před představením kolem podpisových archů okouněli diváci, pár se jich tam podepsalo. Potom, o přestávce, začalo být kolem archů těsno. Diváci stáli k podpisu ve frontě. I takový zázrak dokáže dobře zinscenovaný muzikál...

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 1. 10. 2012

JEKYLL A HYDE – SKRYTÉ STRÁNKY LIDSKÉ POVAHY

Souboj mezi dobrem a zlem je již v odvěké historii lidstva jedním z nejdiskutovanějších a nejzpracovanějších témat. Stevensonovo zpracování tohoto námětu bylo poprvé uvedeno na podzim minulého roku v Městském divadle v Brně, kdy diváci měli možnost obdivovat nejen bravurní výkon hlavního hrdiny (Dr. Jekyll/Mr. Hyde) v podání Dušana Vitázka, ale také muzikálové zpracování celé scény.

Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy na newyorské Broadwayi i v řadě evropských států. Není se tedy čemu divit, že i zde tomu nebylo jinak. Velkolepě pojaté scény již mnohokrát dokázaly, že nejen brněnští diváci se mají na co těšit. Městské divadlo v Brně se tentokrát zaměřilo na muzikálové zpracování, kdy nenechalo nic náhodě.

Celá scéna působí propracovaně a stylisticky bez chyby. Diváci se mohou těšit i na prostоровou a videoartovou scénu Christophera Weyerse s projekcemi Petra Hlouška. Ač tento muzikál se v některých pasážích rozchází s knižní předlohou R. L. Stevensona, je i tak se na co těšit. Procítěnost a především běsnivý přístup Dušana Vitázka byl zcela fa-

mózní a intonačně bez chyby. V zápase o tragicky rozdvojenou identitu se umí proměnit v jediném taktu hlasově i gesty. Jednoznačně nevidaný muzikálový výkon, který pozvedl všechny diváky ze svých sedadel.

Zpracované scény, jako například londýnské podsvětí, jenž vtáhne diváka zcela do děje. Také hudba nezůstává pozadu za inscenací a hereckými výkony, kdy si každý divák vychutnává tóny pod taktovkou věhlasného dirigenta Caspara Richtera. Richterovo nasazení je patrné i v hereckých výkonech. Co více dodat. Slova chvály pronesena a nyní jen mohou všem vřele doporučit si nenechat toto emocionálně strhující představení ujít.

Jana Čumová,

www.studentpoint.cz, 27. 4. 2012

PAVLA VITÁZKOVÁ: NEUZNÁVÁM HRANICE, A TO V NIČEM

Řekni mi, jakou máš barvu vlasů, a já ti povím, o jaký seriál jde, napadlo mě při setkání. Pavla je totiž v každém jiná. Temperamentní zrzku Kláru z *Redakce* vystřídala melírovaná Soňa v *Cestách domů*. A v *Prvním kroku* ztvárnila blondatou učitelku tance Dianu. Ale v civilu jí dnes sluší temně hnědá, i když se narodila jako čistá plavovláska.

Ještě nedávno jste jezdila patnáctkrát v měsíci do Prahy, tentokrát jsme za vámi přijeli do rodného Brna. Co všechno je jinak?

Tuhle sezónu jsem slíbila svému domov-

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO

PAPEŽKA

historický muzikál
podle světového bestselleru
DONNY W. CROSSOVÉ

Hudba, písňové texty a libreto
DENNIS MARTIN

Dramaturgie a libreto
CHRISTOPH JILO

Překlad
STANISLAV MOŠA (libreto)
MIKULÁŠ BRYAN (písňové texty)

17. až 25. LISTOPADU 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Foto: Jéf Kratochvíl

skému divadlu, kde jsem od šestnácti let, že se mu budu víc věnovat. Protože mě už poněkolkáté velkoryse pustili do seriálu. Tak jsem naskočila do zkoušení úžasné hry *Výkřiky do tmy*. Hrajeme dva manželské páry, v nichž se partneri navzájem prohodí. Je to hra o tom, co jsme všichni zažili. A kdo ještě ne, tak to určitě zažije. O vyhasnutí ve vztahu, o tom, co lze ještě vrátit, jak moc chránit partnera, zda použít milosrdnou lež nebo si říkat i bolestné věci. Někoho posunou, druhého zabijí. Taky mám po premiéře *Cida* s režisérem Romanem Polákem, což je klasická rytírna v mírně moderním pojetí. A chodím se hodně koukat na kolegy, doháním, co jsem zmeškala.

Vy jste se vlastně přes tanec dostala k divadlu. Jak to přesně bylo?

Jako většina holíčček jsem chtěla být v první třídě herečkou. Ovšem herecké ani hudební geny nemám naprosto žádné, nikde nikdo. Asi ve dvanácti letech jsem začala tancovat diskošky. Později jsem se dostala ke společenskému tanci, odkud jsme v pubertě utíkali k moderně a jazzdance – ve skupině s Davidem Strnadem, což je výborný tanečník a choreograf.

Čerpám z toho doteď. Nemám žádnou herečkou školu, ale jeho výrok, že nejmenší pohyb je pocit, mi hodně objasnil. Kvůli tancování jsem šla na konkurz do *West Side Story* – a ocitla jsem se v šestnácti na jevišti.

A kdy jste tancovala naposledy?

Když jsme byli s divadlem ve Španělsku, bylo třeba improvizace pokrýt jednu píseň. Řekli mi: Pavli, vezmi si něco na sebe a běž to udělat. Kluci baletáci mě poprvé viděli v pohybu a strašně se divili, proč netančím profesionálně. Jenže já nemám klasické základy a bez toho není tanečník. Takže moje velké přání dělat jednu velkou taneční roli se už asi nesplní. Ale chodím se na tanec aspoň dívat, je pro mě nejčistší disciplína.

Vím, jak je to těžké, kolik je za tím dřiny. Operu můžete dělat do šedesáti i dál, herectví do smrti, ale tanečníci mají jepičí život. Moc je obdivuju... A občas si zatančím v našich činoherních představeních.

Kdy se z pekla vyloupla zdravě sebevědomá slečna?

Zlomilo se to až ve chvíli, kdy začaly fungo-

vat mezi kamarády jiné principy. Čili zhruba osmá třída a potom gympl, tam jsem už chodila ráda, už bylo o čem si povídat. Ale to smutné dětství, pocit odtržení a velkého neporozumění se světem byl jen a jen můj problém. Mně nikdo nic zlého nedělal! Být malá mě zkrátka nebavilo a jsem strašně ráda do-

spělá. A těším se, až budu stará!

Kolik chcete mít jednou dětí?

Minimálně dvě, aby byly partáci. Pro mě je rodina moc důležitá, protože co člověku v životě jinak zbude? U sourozenců jde o bezpodmínečnou lásku, sestry mi můžou zavolat nebo já jim klidně ve dvě v noci. A nemusím jim za to nic oplácet. Jsme na sebe pořád napojené, vycítíme, když něco potřebujeme. Jedna je advokátka a druhá asistentka na urologii, což se hodí, jsou to užitečné profese.

Váš muž Dušan je taky herec a nedávno získal druhou Cenu Thálie za muzikál. Berete stejnou profesi jako výhodu?

Hlavně v harmonogramu, jinak mi to je

jedno. Vždycky jsem vyžadovala, protože mám blbou povahu, aby můj chlap byl zedník, manažer, klavírista, herec, zvukař, cokoliv – ale aby to dělal dobře. Nezvládla bych mít bankovního úředníka, který svoje povolání neumí a za zády si o něm šeptají, že zase něco zkazil. Takže jsem ráda, že můj muž je v tom, co dělá, dobrý. Práci si domů netaháme, jen když jeden poprosí.

Dušan je původem Slovák a stane se, že si není jistý, jak říct nějakou větu bez chyby, tak si sedneme a vypilujeme ji. Ale že bychom se kritizovali, to ne. My se chválíme, je přece důležité mít podporu. Na kritiku fungují kamarádi a kolegové, kteří mi řeknou všechno popravdě, i když mě potom bolí v břiše. Tak to má být, o to jde. S mužem si raději pustíme dobrý film.

A po premiéře si dáváte aspoň dárky...

Před premiérou, jako zlomvazky. Dušan už mě má přečtenou, takže vždycky dostanu to, po čem toužím. Třeba naposled jsem dostala čtyři atlasy ptáků. Protože jak chodím ráda po lese, nevím, co kde zpívá, jak vypadá rehek nebo čížek. A hrozně mě to rozčiluje. Teď bude stačit otevřít atlas... Je to vášně!

Poznali jste se v divadle. Slyšela jsem, že jste si ho musela ulovit. Je to tak?

Z jeho strany to opravdu nebyla láska na první pohled. Musela jsem použít ženskou taktiku. Když jsem ho uviděla, řekla jsem si, že takového chlapa si nenechám vzít, byl fakt dobrej. Hráli jsme oba ve *Vlasech*, on Bergera. Ve scéně, kdy se musí hodně rozčlíit a pak tančí na stole, byl prostě úžasný. Ale viděla jsem, že být opravdu hodně zlý nedokáže, že tu štekavost a agresivitu v sobě nemá. Řekla jsem si: „Takovej kluk a tak hodnej, že ani neví, jak se pošlou lidi správně do háje?“

Měl tehdy přítelkyni, takže jsem myslela, že nemám šanci. Ale když se rozešli, nastartovala jsem – pěkně jsem se navoněla a snažila jsem se dělat, že mě vůbec nezajímá. Tehdy to byla vůně *Pleasure*, dnes už *Chance* od *Chanel*a.

Dušan se podobá krásnému Orlando Bloomovi. Je i stejně obletovaný?

On si nemyslí, že je krásný. Má rád *Brada Pitta* a v legraci říká, že jedinou nevěru, kterou by mi odpustil, by byla právě s *Bradem*, že by nám i řidiče dělal! Toho obdivuje, toleruje, pořád na něj shání číslo, aby k nám už konečně přijel.

Jenže když viděl *Piráty z Karibiku*, přišel zkrroušeně a řekl: „Já ale nejsem *Brad Pitt*, já jsem *Orlando Bloom*, podívej se na něho: úzká pusa, žádná brada, hubenej, hroznej. A já jsem úplně stejnej!“ Uklidnila jsem ho, že ho mám ráda i jako *Orlanda*, co mám dělat, přece ho nezahodím?

A co sousedi? Žijete na malé vsi u Brna. Čím vás vlastně lákal život mimo město?

Je to ještě městská část, deset minut autem od divadla. Kdo to ale trochu zná, ví, že je to oblast, kam už zasahuje *Moravský kras*, 500 metrů nad mořem, s úžasným vzduchem a lesy, krasovými jeskyněmi...

Prostě nádhera, divočina, kde žijí všechna zvířata. Říkáme vždycky, že jedeme do našeho zoo koutku, a tipujeme si, koho zase potkáme a kdo nás překvapí. Já potřebuju k životu přírodu, možnost jít ven, vezmu velké boty a za minutu jsem v hlubokých lesích. A tak si tam žijeme, jen s kocourem a vlčákem. Starousedlíky skoro neznáme.

Klára Říhová, www.novinky.cz, 1. 9. 2012

Milan Ude, Miloš Stědron, Leoš Kuba: **DIVA BÁRA**

Jaroslav Voštvý: **TRI V TOM**

Willy Russell: **POKREVNI BRATŘI**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtnuté)

František Voštevák: **MOŽÍŠ**

M. Doepfle, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Bleniek,

H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRÁSKA A ZVÍŘE**

Andrew Bovell: **VYKŘÍKY DO TMY**

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse: **JEKYL A HYDE**

William Shakespeare: **ZKROČENÍ ZLE ŽENY**

Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Pierre Cornelli: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
 komerční odd.: +420 533 316 410
 e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
 vhodné, prosíme, do anketní schránky
 u pokladny divadla nejpozději
 30. 11. 2012

Jméno: .....

Adresa, (e-mail): .....

Režie Roman Polák
 V hlavní roli Evelína Kachlířová a Jiří Mach

Pierre
Corneille

Cid

tragikomedie
o konfliktu
lásky a cti

19. a 20. LISTOPADU 2012

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

„Nejsem jenom herec a autor divadelních her, jsem, a to velice rád, v první řadě divák. Rád si zapláču, když je to k pláči, a rád se směju, když je to k smíchu. Málokdy jsem se tak zasmál jako tehdy a řekl jsem si, že budu-li mít ještě někdy vliv na divadlo, že bych tu hru rád na něm viděl.“ Těmito slovy člověk, který rozuměl humoru jako málokdo, Jan Werich, popisoval svůj zážitek z komedie Josepha Kesselringa *Arsenic and Olc Lace* (*Arsenic a staré krajky*), kterou viděl na Broadwayi v roce 1944. Skutečně pak uvedl hru pod názvem *Jezinky a bezinky* v české premiéře v pražském Divadle ABC v roce 1958 s Natašou Gollovou, Elenou Hálkovou, Miroslavem Horníčkem a Milošem Kopeckým v hlavních rolích. (My jsme se rozhodli uvádět hru pod originálu bližším, ale údernějším názvem *Arsenic a staré tety*.)

Legenda praví, že nepřilíš úspěšný autor melodramat Joseph Kesselring napsal v roce 1942 *Arsenic a staré tety* původně jako vážně míněné melodrama o dvou starých dámách, které ať dělají cokoli, dělají to pro blaho bližních a vyznačují se velkou zbožností a dobročinností. Rukopis se však dostal do rukou herečce Dorothy Stickneyové, kterou jeho myšlenka okouzila a seznámila s ní svého manžela, dramaturga a producenta Howarda Lindssaye, Ten spolu se scénáristou Russellem Crowsem ohleduplně přivedli autora k drobné změně žánru... Dvě přelaskavé tetičky zůstaly, jen metody, kterými oblažují lid-

stvo kolem sebe, jsou velmi nestandardní. Z cituplného melodramatu se stala rozkošná konverzační komedie, která si zároveň s radostí střídá z pokleslých hororů, přeplněných rozličnými monstry, Drákuly a Frankensteiny. V „novém kabátě“ zaznamenala hra na Broadwayi nebyvalý úspěch – do připsané postavy sériového vraha s neustále „přeoperovaným“ obličejem pak navíc pánové Lindsay a Crowse získali legendárního představitele Franksteina a jiných hororových figur Borise Karloffa, který v inscenaci de facto parodoval sám sebe (Jonathana si po nepovedené plastické operaci obličeje všichni pletou právě s Borisem Karloffem). Karloff si postavu zahrál i ve filmové verzi režiséra Franka Capry z roku 1944, v níž v ústřední roli synovce obou tet, zarytě staromládeneckého kritika Mortimera Brewstera, exceloval Cary Grant.

Tato nestárnoucí záruka dobré zábavy se ovšem přes to, že prošla mnoha světovými i českými jevišti, v Brně hrála jedinkrát v roce 1966. I proto na ni padla volba být letošní „silvestrovskou komedií“ – dalším dobrým důvodem je mimořádná herecká osobnost **Zdeny Herfortové**, pro níž bude role Abby Brewsterové jistě nebývale vděčnou příležitostí. Společně s ní se v hlavních rolích představí **Jana Gazdík** (Marta Brewsterová), **Martin Havelka** (Mortimer Brewster), **Evelína Kachlířová** (Elaine Harperová), **Jaroslav Matějka** (Jonathan Brewster), **Petr Štěpán** (Teddy Brewster), **Vojtěch Blahuta** (Dr. Einstein) a nováček souboru Robert Urban (O’Hara). Hra bude uvedena v překladu **Zdeňky Werichové** a **Marie Fantové**, adaptaci **Jana Wericha** a inscenační úpravě **Petra Gazdika** a **Jana Šotkovského**. Režie se ujal **Petr Gazdík**, scénu navrhl **Emil Konečný**, kostýmy **Andrea Kučerová** a **Eliška Ondráčková**, hudbu pro inscenaci složil **Igor Vavrda**.

Premiéra se odehraje na Činoherní scéně 15. a 31. prosince 2012.

Jan Šotkovský

Legenda moravského folkloru Jiří Pavlica s Ivanou Vaňkovou a Petrem Gazdíkem.

Igor Ondříček a ledové kostky v šampaňském, vzpomínka na prohibici.

Česká televize při natáčení muzikálu Divá Bára.

Principál má doma nový přírůstek do rodiny.

Zdena Herfortová, Radka Coufalová a Petra Jungmanová po premiéře Funny Girl.

Režisér Pavel Fieber se loučí se souborem po skončení práce na muzikálu Funny Girl.

Radka Coufalová, Stanislav Moša, Josef Herman, Stanislav Michálka a Zdena Herfortová.

Stavba scény pro inscenaci Jakub a jeho pán.

Hospodářská komora připravila besedu s kandidáty na hejtmana Jihomoravského kraje spojenou s předpremiérou muzikálu Funny Girl.

Na filmová plána dorazil film Posel režiséra Vladimíra Michálka.

STALO SE

Ovšem Radka Coufalová nezapomněla, že na dostihy chodí dámy v klobouku.

Filmový štáb pod vedením Vladimíra Michálka natáčel i před budovou divadla.

Kromě Irenky Konvalinové si ve filmu zahráli naši herci Pavel Kuneř, Aleš Stanina, Jan Kučera a Karel Mišurec.

Na Velkou pardubickou se vypravili Jirka Mach se svojí ženou Radkou Coufalovou a prosázeli vše, co měli u sebe.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem S.r.O.

ALSTOM

PS BRNO

OKNO STYL

PSK Group
Dynamická stavební společnost

J.S.C. BRNO a.s.

e-on

Rexroth
Bosch Group

17. - 25. 11. 2012
na Hudební scéně

PAPEŽKA

– opět v Brně!

původní historický muzikál

Napětí, emoce, překvapivé zvraty a především jedinečný příběh: v Městském divadle Brno usedne na papežský stolec žena! Středověká legenda vypráví o neobyčejně talentované dívce, která se svou touhou po vzdělání, svou odvahou a odhodláním naprosto vymyká uspořádání světa v 9. století. Do středověké atmosféry vás vtáhne velkolepá scéna, kterou skvěle dokreslují propracované dobové kostýmy, a poutavé melodie náročných lyrických solí i svižných sborových čísel vás nenechají v klidu. Muzikál *Papežka* se vrací po úspěšném německém turné zpět na brněnskou scénu!

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN LISTOPAD 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

178. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 10. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana –

Jakub a jeho pán

scéna:

Emil Konečný

Členka baletního souboru Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvíl

Tereza Škodová

